

Kan SDMA-bepaling gebruikt worden voor het opsporen van een gemaskeerde chronische nierinsufficiëntie bij katten met hyperthyroïdie voor behandeling?

Hyperthyroïdie bij de kat kan een chronische nierinsufficiëntie (CNI) maskeren: hyperthyroïdie doet de glomerulaire filtratie toenemen en de spiermassa afnemen waardoor de serum creatinineconcentratie daalt. Eenmaal hyperthyroïde katten succesvol behandeld zijn verdwijnt dit effect en kunnen zich tekenen van CNI beginnen voordoen. Tot op heden is er echter geen test voorhanden die kan voorspellen welke hyperthyroïde katten een 'verdoken' CNI hebben. SDMA (Symmetric DiMethylArginine) wordt beschouwd als een serum biomarker voor de vroege detectie van CNI bij de kat: serum SDMA stijgt reeds vanaf het ogenblik dat de glomerulaire filtratie met 40% is gedaald terwijl creatinine pas toeneemt vanaf 75% verlies van glomerulaire functie.

Om na te gaan of serum SDMA kan gebruikt worden voor het opsporen van gemaskeerde azotemische CNI werden 262 katten met hyperthyroïdie behandeld met I^{131} . SDMA, alsook andere serum en urine parameters, werden gemeten voor en na behandeling. In totaal werden 42 katten (16%) azotemisch (creatinine > 2.1 mg/dl) na behandeling met I^{131} .

Voor behandeling met I^{131} werd bij 19 katten (7.3%) een verhoogde SDMA-concentratie vastgesteld. 14 van deze 19 katten ontwikkelden azotemie na behandeling. De sensitiviteit van de SDMA-test voor het voorspellen van

azotemie was dus 33.3% (14/42). De specificiteit van de test was 97.7%. Wanneer de bovengenoemde waarde voor SDMA van 14 naar 12 ($\mu\text{g/dl}$) werd gebracht verdubbelde de sensitiviteit (64.3%) terwijl de specificiteit slecht minimaal daalde (93.2%). Wanneer het soortelijk gewicht van de urine (<1.035) beoordeeld wordt als test voor het voorspellen van azotemie na I^{131} -behandeling werd een sensitiviteit van 92% vastgesteld, de specificiteit was echter slechts 71%.

Na behandeling met I^{131} vertoonden 20.2% van de katten een iatrogene hypothyroïdie. Het merendeel van deze hypothyroïde patiënten waren subklinisch (laag-normale T4 en hoge TSH), slechts enkele katten vertoonden een klinische hypothyroïdie (lage T4 en hoge TSH). In deze populatie van hypothyroïde katten (sub-klinische en klinische samen) werd vaker azotemie vastgesteld dan bij euthyroïde katten. Katten met klinische hypothyroïdie hadden tevens meer azotemie dan katten met subklinische hypothyroïdie.

Serum SDMA en het soortelijk gewicht van de urine kunnen gebruikt worden voor het opsporen van hyperthyroïde katten die azotemie zullen ontwikkelen na behandeling al zijn beide testen niet perfect. Een nauwkeurige monitoring voor iatrogene hypothyroïdie is aangewezen gezien deze katten meer geneigd zijn azotemie te ontwikkelen na I^{131} -behandeling.

► **SDMA-bepaling bij hyperthyroïde katten voor behandeling is wel degelijk nuttig: een positief resultaat is sterk indicatief voor een gemaskeerde chronische nierinsufficiëntie. Een negatief resultaat sluit een nierinsufficiëntie echter niet uit.**

Ref.: Peterson ME et al. Evaluation of Serum Symmetric Dimethylarginine Concentration as a Marker for Masked Chronic Kidney Disease in Cats With Hyperthyroidism. *J Vet Intern. Med* 2018;32:295-304

Verhoogt oclacitinib het risico op urineweginfecties of subklinische bacteriurie wanneer langdurig toegediend aan honden met allergische dermatitis (AD)?

14% van alle honden ontwikkelen een urineweginfectie gedurende hun leven. Een subklinische (asymptomatische) bacteriurie verschilt van een urineweginfectie door afwezigheid van cytologische of klinische symptomen terwijl een urinecultuur toch positief is.

Uit studies is gebleken dat honden met een huidontsteking en behandeld met ciclosporine een subklinische bacteriurie vertoonden in gemiddeld 13% van de gevallen. Voor glucocorticoiden ligt dit percentage tussen 18% en 27%. Helaas werd in deze studies een eventuele reeds bestaande bacteriurie (voor behandeling) niet uitgesloten. Uit ander onderzoek weten we dat het voorkomen van bacteriurie bij honden met een chronische huidontsteking en niet behandeld met immunomodulerende middelen tussen 0% en 3% ligt.

Oclacitinib (Apoquel®) werd in Europa goedgekeurd voor de behandeling van honden met pruritus geassocieerd met allergische dermatitis en/of honden met klinische manifestaties van atopische dermatitis. Verschillende studies over het gebruik van oclacitinib bij atopische honden geven aan dat symptomen van een urineweginfectie voorkomen bij 0,5-11,3% van de behandelde honden, maar in geen enkele van deze studies werd een urinecultuur uitgevoerd. De bedoeling van de voorliggende studie was na te gaan in welke mate oclacitinib het voorko-

men van urineweginfecties en subklinische bacteriurie beïnvloedt bij chronische behandeling van atopische honden.

55 honden werden behandeld met oclacitinib volgens labelinstructies: 0,4-0,6 mg/kg tweemaal daags gedurende 14 dagen gevolgd door éénmaal daagse toediening aan dezelfde dosis. De behandeling duurde 58-280 dagen. 47 van de 55 honden werden gedurende meer dan 180 dagen behandeld. Er werd geen placebogroep aan de studie toegevoegd gezien de moeilijkheid om honden met allergische dermatitis gedurende de relatief lange studieperiode geen immunomodulerende medicatie te geven.

2 Urinestalen werden genomen via cystocentese: één bij aanvang van de studie en een tweede bij beëindiging. Op elk staal werd een routine analyse en cultuur uitgevoerd. Bacteriurie werd opgespoord via microscopische sedimentanalyse en kwantitatieve urinecultuur.

Bij het begin van de studie (voor behandeling) werd bij 3% van de honden een subklinische bacteriurie vastgesteld. Deze honden werden uitgesloten uit het onderzoek. Van alle overgebleven honden waren alle onderzochte urinestalen negatief: geen enkele hond vertoonde een bacteriurie na behandeling met oclacitinib.

► **Langdurige oclacitinib toediening aan honden met allergische dermatitis geeft geen verhoogd risico op urineweginfecties of subklinische bacteriurie.**

Ref: Simpson AC et al. The frequency of urinary tract infection and subclinical bacteriuria in dogs with allergic dermatitis treated with oclacitinib: a prospective study. *Vet Dermatol* 2017; 28: 485-e113

Bartonellose is een belangrijke zoönose. Maar wat weten we er eigenlijk over? En wat is belangrijk voor onze cliënten?

Bartonella is een familie van Gram-negatieve bacteriën die aangepast zijn aan een (over)leven binnen een bepaalde zoogdier-gastheer. In deze gastheer veroorzaken ze gewoonlijk een langdurige bacteriëmie en endotheliotrope infectie die meestal zonder symptomen blijft.

Bartonella henselae, **B. vinsonii subsp. berkhoffii** en **B. koehlerae** zijn de species die van grootst medisch belang zijn. Seroprevalentiecijfers voor *B. henselae* bij honden variëren tussen 3% en 7.7% terwijl dit bij katten kan oplopen tot meer dan 90% in regio's waar vlooien voorkomen. Katten kunnen dan ook dienen als reservoir voor infectie van honden en mensen.

Ziekte-overdracht gebeurt meestal door inoculatie van gecontamineerde feces van vlooien, teken, luizen, mijten of zandvliegen. De bacterie penetreert de huidbarrière, meestal via krabben, bijten of via een vooraf bestaande wonde. Gezien bartonellose gekenmerkt wordt door een persisterende intravasculaire infectie zal een belangrijk deel van de patiënten een endocarditis, myocarditis of andere vorm van vasculaire pathologie vertonen. Een *Bartonella* infectie kan ook aanleiding geven tot auto-immune of immuungemedieerde ziektebeelden (immuungemedieerde anemie of thrombocytopenie, immuungemedieerde glomerulonefritis, uveïtis of polyarthritis).

Bartonellose hoort thuis in vele differentiaaldiagnoses, in het bijzonder bij patiënten met niet-specifieke symptomen, bij verslechtering van de algemene toestand na immunosuppressie of als het ziek dier werd gered van straat (dieren die vaak intensief aan vlooien en/of teken blootgesteld waren). Een accurate microbiologische diagnose kan extreem moeilijk zijn maar sinds 2005 is er een nieuwe test beschikbaar waarbij een klinisch staal eerst wordt aangerijkt in een speciaal groeimedium alvorens een hoog-sensitieve PCR test wordt uitgevoerd ('BAPGM platform').

Een optimaal behandelingsprotocol voor chronische bartonellose bestaat (nog) niet. Zoals ook vaak gebeurt met andere vector-overgedragen ziekten zal het immuunsysteem de acute infectie meestal overwinnen. Indien de bacteriëmie toch persisteert is een langdurige antibioticabehandeling (4-6 weken) aangewezen om chronische infecties te elimineren. Fluoroquinolones gecombineerd met doxycycline zijn hiervoor meest aangewezen.

Een Bartonella infectie kan best voorkomen worden door routine gebruik van producten tegen vlooien en teken.

- ▶ **Tot 90% van de katten zijn drager van Bartonella henselae. Overdracht gebeurt door inoculatie van gecontamineerde feces van vlooien, teken, luizen en mijten in de huid.**
- ▶ **Blootstelling aan vlooien en/of teken is de voornaamste risicofactor**
- ▶ **Continue vlooien- en tekenpreventie is van primordiaal belang**

Ref.: Breitschwerdt E. Bartonellosis, *One Health and all creatures great and small*. *Vet Dermatol* 2017; 28:96-e21

Is torasemide even veilig en doeltreffend als furosemide voor honden met mitralisklepdegeneratie?

Diuretica worden beschouwd als de hoekstenen van de behandeling van congestief hartfalen (CHF). Lisdiuretica worden hiervoor meestal eerst ingezet. Deze werken in op het opstijgend, dik gedeelte van de Lis van Henle en verhinderen de heropname van Na^+ en Cl^- ionen waardoor een diurese ontstaat. Furosemide heeft een biologische beschikbaarheid van 77% en een halfwaardetijd van 1 à 2 uren. Het effect verdwijnt meestal na 6 uren zodat minstens 2 toedieningen per dag nodig zijn om een constante diurese tot stand te brengen. Torasemide is een nieuw lisdiureticum met een hogere biologische beschikbaarheid (80-100%) en een langere halfwaardetijd (8 uur). De TORIC studie bij mensen met congestief hartfalen toonde aan dat torasemide, in vergelijking met furosemide en andere diuretica, de mortaliteit en morbiditeit gunstiger beïnvloedde.

De bedoeling van de voorliggende studie was de doeltreffendheid en veiligheid van torasemide na te gaan bij honden met mitralisklepdegeneratie. Hiervoor werden 366 patiënten gedurende 3 maanden behandeld met furosemide of torasemide. Standaard medicatie voor hartfalen (ACE-inhibitoren, pimobendan en digoxine) was toegestaan. De honden werden op geregelde tijdstippen onderzocht waarbij telkens een klinische score werd toegekend (op basis van de ergheid van hoest, dyspnee, ascites en inspanningsintolerantie) alsook een score voor longoedeem (gebaseerd op radiografieën van de longen). Na 3 maanden behandelen waren de klinische scores in beide groepen gelijk. Echter, 24% van de honden in de furosemidegroep werden vroegtijdig uit

de studie verwijderd omwille van verergering van de klinische toestand, euthanasie of sterfte ten gevolge van hartfalen. In de torasemidegroep was dit slechts 13%. Honden in de furosemidegroep bereikten dit eindpunt ook sneller. Het risico voor honden om te stijgen in CHF graad of te sterven of geëuthanaseerd te worden was 2x groter in de furosemidegroep t.o.v de torasemidegroep.

Wat veiligheid betreft werden significant meer renale neveneffecten vastgesteld in de torasemidegroep (gaande van milde stijging van nierparameters tot acuut nierfalen). Dit percentage zakte van 23% naar 14% na verlaging van de torasemidedosis maar bleef toch hoger dan voor de furosemidegroep (4%). Ook de IRIS klassering na 3 maanden was verschillend tussen beide groepen met meer IRIS I en II classificaties in de furosemidegroep t.o.v. de torasemidegroep (94% vs 89%). Serum creatinineconcentraties op dag 84 waren hoger in de torasemidegroep vergeleken met de furosemidegroep en de serum kaliumconcentraties waren lager. De aanbevolen dosis van torasemide om renale neveneffecten te vermijden is 0.2-0.6 mg/kg/d. Dosisaanpassingen gebeuren best aan 0.1 mg/kg/dag per keer.

Torasemide éénmaal daags is even doeltreffend als furosemide tweemaal daags. Over de studieperiode van 3 maanden was torasemide bovendien geassocieerd met een tweevoudige vermindering van het risico om te sterven of geëuthanaseerd te worden omwille van hartfalen of te verergeren in CHF graad.

► **Torasemide éénmaal daags is even doeltreffend als furosemide tweemaal daags. Torasemide vermindert bovendien het risico op verergering van hartfalen of sterfte ten gevolge van hartfalen. Anderzijds is het risico op nierproblemen groter bij torasemidetoediening.**

Ref.: Chetboul et al. Short-Term Efficacy and Safety of Torasemide and Furosemide in 366 Dogs with Degenerative Mitral Valve Disease: The TEST Study. *Vet Intern Med* 2017; 31:1629-1642

Kan de SNAP Feline proBNP test (IDEXX) gebruikt worden om cardiale van niet-cardiale oorzaken te onderscheiden bij katten met pleurale effusies?

Pleurale effusies komen regelmatig voor bij katten en worden ondermeer veroorzaakt door congestief hartfalen, neoplasmie, pyothorax, FIP en idiopathische chylothorax. Terwijl een radiografie van de thorax kan gebruikt worden ter bevestiging kan deze techniek geen onderscheid maken tussen cardiale en niet-cardiale oorzaken van de pleurale vochtophoping. Echografie kan dit wel maar dit vereist dan weer de beschikbaarheid van een echografietoestel alsook de nodige kennis over de echografische diagnose van hartafwijkingen. NT-proBNP is een biomarker van hartproblemen. Een verhoogde concentratie in het bloed duidt op een toegenomen spanning in het myocard. NT-proBNP bepaling was tot voor kort enkel mogelijk in referentielaboratoria.

Een nieuwe, tweede generatie, ELISA test is nu beschikbaar als kliniektest (SNAP Feline proBNP, IDEXX). Een recent onderzoek op deze test toonde aan dat de specificiteit voor het onderscheiden van cardiale van niet-cardiale oorzaken van pleurale effusies bij katten vrij laag was, namelijk 64.7% terwijl de sensitiviteit wel 100% bedroeg. De bedoeling van deze studie was na te gaan of verdunning van de pleuraal vochtstalen zou bijdragen tot een hogere specificiteit van de test. Hiervoor werden 20 katten met pleurale effusie onderzocht door een gediplomeerd cardioloog en geassocieerd als congestief hartfalen (CHF) en geen congestief hartfalen (N-CHF), op basis

van een al dan niet onderliggend hartprobleem als oorzaak van het pleuraal vocht. 14 katten behoorden tot de N-CHF groep terwijl de CHF groep 6 katten telde. Een SNAP Feline proBNP test werd uitgevoerd op een pleuraal vochtstaal van elke kat. Elk staal werd voor onderzoek 1:1 verdund met NaCl 0.9%. Ter controle werd ook een kwantitatieve NT-proBNP test uitgevoerd op onverdund pleuraal vocht in een referentielaboratorium.

De SNAP Feline proBNP test op verdund pleuraal vocht vertoonde een sensitiviteit van 100% en een specificiteit van 85.7%. Dit betekent dat alle katten met een hartafwijking als onderliggende oorzaak correct werden geïdentificeerd en er dus geen vals-negatieven waren. Dit resultaat was gelijk aan het resultaat op onverdund pleuraal vocht. Verdunning van de stalen blijkt de specificiteit te verbeteren van 64.7% tot 85.7%. De significantie van dit verschil moet echter aangevoerd worden in een grotere groep katten.

De onvolledige specificiteit van de SNAP Feline proBNP test is waarschijnlijk veroorzaakt door het aantal gevallen met niet-cardiogene pleuraal vocht waar een hartafwijking werd vastgesteld maar werd geoordeeld dat deze onvoldoende ernstig was om aan de basis te liggen van de pleurale effusie. In deze studie was dit het geval bij 6 van de 14 katten.

- ▶ De SNAP Feline proBNP test op pleuraal vocht kan wel degelijk gebruikt worden om cardiale van niet-cardiale oorzaken van pleurale effusie bij katten te onderscheiden. Een negatieve test sluit een hartoorzaak uit terwijl vals-positieve resultaten kunnen voorkomen in een beperkt aantal gevallen.
- ▶ 1:1 verdunning van het staal zou de specificiteit van de test verbeteren.

Ref.: Wurtinger et al. Assessment of a bedside test for N-terminal pro B-type natriuretic peptide (NT-proBNP) to differentiate cardiac from non-cardiac causes of pleural effusion in cats. BMC Veterinary Research (2017) 13:394

Is er een verband tussen chronische gingivostomatitis en oesofagitis bij katten? En zo ja, is dit klinisch belangrijk?

Chronische gingivostomatitis bij de kat (FCG) is een pijnlijke aandoening van de mond gekenmerkt door ontsteking en erosieve of proliferatieve letsels van het mond- en tandvlies. Oesofagitis is nog niet vaak beschreven bij katten. Typische tekenen zijn regurgitatie, overdreven speekselen, pijn bij slikken en minder of helemaal niet meer eten.

Het doel van deze studie was na te gaan in welke mate FCG bij katten gepaard gaat met oesofagitis. 58 katten met FCG en 12 gezonde katten werden onderzocht. Een gedetailleerd fysisch en oraal onderzoek werd uitgevoerd alsook endoscopie van de slokdarm (met biopsie) en pH-meting van speeksel en slokdarm. Wat de pH-metingen betreft werden geen opmerkelijke verschillen gevonden. De ergheid van de ontsteking in de mond bij FCG katten was ook niet gerelateerd aan de graad van oesofagitis of aan de pH van het speeksel. 98% (57/58) van de FCG-katten vertoonde een vorm van oesofagitis in minstens één deel van de slokdarm. De proximale slokdarm was ontstoken in 76% van de gevallen en de distale slokdarm bij 91% van de katten. Het middelste deel van de slokdarm was minst frequent ontstoken (29.3%).

De juiste pathogenese achter deze veranderingen is grotendeels ongekend. Overdreven speekselen bij FCG-katten kan resulteren in accumulatie van speeksel in het bovenste deel van

de slokdarm. Zowel bacteriën in het speeksel als epitheliale cellen van de slokdarm zelf kunnen de slokdarmmucosa beschadigen door secretie van pro-inflammatoire cytokines. Het middendeel van de slokdarm bleef relatief gespaard van letsels, waarschijnlijk omdat dit deel van de slokdarm onder invloed staat van de contractie en relaxatie van het hart waardoor speeksel en bacteriën actief naar de distale slokdarm worden verplaatst. Slikken veroorzaakt bij katten relaxatie van de cardiale sfincter. Tijdelijke relaxatie van deze sfincter zou verantwoordelijk kunnen zijn voor de beschadiging van de distale slokdarm. Gram-negatieve bacteriën kunnen zo'n dergelijke relaxatie veroorzaken. Uit eerder onderzoek weten we dat het oraal microbioom bij katten met FCG voornamelijk uit Gram-negatieve bacteriën bestaat.

Verder werd er in de studie geen verband aangetoond tussen voordien toegediende medicatie en oesofagitis en was er geen verband tussen speekselen en de graad van oesofagitis. Eveneens was er geen verband tussen chroniciteit van de FCG-symptomen en de ergheid van de oesofagitis.

Katten met FCG zouden dus ook endoscopisch onderzocht moeten worden (ook als er geen symptomen zijn van oesofagitis) en correct behandeld worden voor de graad van ontsteking die er aanwezig is.

► **Slokdarmontsteking komt voor bij 98% van de katten met chronische gingivostomatitis en moet behandeld worden als een aparte entiteit gezien het bijdraagt aan de morbiditeit bij deze katten**

Ref.: Kouki MI et al. Chronic gingivostomatitis with esophagitis in cats. *J Vet Intern Med* 2017;31:1673-1679

Welke langetermijneffecten kan een Parvo-infectie bij de hond induceren?

Een erge enteritis tijdens het vroege leven gecombineerd met blootstelling aan antibiotica zou, zowel bij mens als dier, aanleiding kunnen geven tot chronische maagdarmproblemen later. Uit onderzoek bij honden die een Parvo-infectie overleefden bleek dat 42% van deze honden na herstel chronische maagdarmproblemen ontwikkelden (in vergelijking met 12% in de controlegroep). Klinische problemen beginnen meestal tijdens het eerste levensjaar (83%) en komen meestal in episodes voor (87%). 63% van

de honden is geholpen met enkel dieetaanpassingen en het merendeel (60%) heeft levenslange behandeling nodig (dieet en/of medicatie). Andere chronische afwijkingen (huidallergie, hartafwijkingen,...) werden niet vaker gezien in deze groep van honden.

Honden die een Parvo-infectie doormaakten hebben later veel meer kans op chronische diarree die meestal te verhelpen is met levenslang aangepaste voeding.

Ref.: Kilian E et al (2018) Long-term effects of canine parvovirus infection in dogs. PLoS ONE 13(3): e0192198

Alfaxalone of ketamine voor kastratie van katten?

Ketamine maakt sinds jaar en dag deel uit van het anesthesieprotocol voor kastratie van katten omwille van een aantal positieve effecten waaronder een goede pijnbestrijding. Helaas is de recovery vaak traag met bovendien een verhoogde gevoeligheid voor geluid en aanraking, ataxie en verhoogde motorische activiteit. Van alfaxalone is geweten dat sedatie na anesthesie minimaal is bij katten, weinig is echter gekend over het pijnstillend effect. In deze studie werd

alfaxalone (2 mg/kg IM) vergeleken met ketamine (5 mg/kg IM) in hetzelfde anesthesieprotocol. Alfaxalone bleek even pijnstillend te zijn als ketamine in de postoperatieve fase. Daarenboven keerde de eetlust bij de alfaxalone-behandelde katten sneller terug: 88% at al na 1 uur vergeleken met 65% van de ketamine-behandelde katten.

Alfaxalone IM is even pijnstillend als ketamine IM. Bovendien keert de eetlust sneller terug na alfaxalone.

Ref.: Armstrong et al. Assessing analgesia equivalence and appetite following alfaxalone- or ketamine-based injectable anesthesia for feline castration as an example of enhanced recovery after surgery. Journal of Feline Medicine and Surgery 2018, Vol. 20(2) 73-82

Zin of onzin van tramadol bij honden met arthrose?

Tramadol is een zwakke μ -opioïd receptor agonist met een zeer korte halfwaardetijd bij honden. Bovendien daalt de serumconcentratie met 60 tot 70% binnen een week bij herhaalde toediening en zijn maar weinig klinische gegevens beschikbaar die het gebruik als pijnstillend bij honden rechtvaardigen. In deze studie werden 35 honden met arthrose gedurende 10 dagen behandeld met tramadol aan een dosis van 5 mg/kg 3x/dag. Via crossover werden dezelfde

honden beurtelings ook behandeld met placebo en carprofen. Het effect werd zowel objectief gemeten (via Force Plate-analyse) als subjectief (eigenaren werden gevraagd een pijnscore (CBPI) in te vullen). Tramadol scoorde niet beter dan placebo voor beide metingen, carprofen gaf wel een duidelijke verbetering.

Tramadol aan 5 mg/kg 3x/d gedurende 10 dagen heeft geen enkel pijnstillend effect bij honden met arthrose.

Ref.: Budberg et al. Lack of effectiveness of tramadol hydrochloride for the treatment of pain and joint dysfunction in dogs with chronic osteoarthritis. JAVMA, Vol 252, No. 4, February 15, 2018.

Ontsmetting van het operatieveld met chlorhexidine of povidone-iodine?

Postoperatieve wondinfecties worden meestal veroorzaakt door de normale huidflora. De opkomst van methicilline-resistente kiemen als onderdeel van de normale huidflora (voornamelijk Methicilline Resistente *Stafylococcus pseudintermedius* - MRSP) brengt bijkomende risico's met zich mee. In deze studie werden 2 desinfectantia, een waterige oplossing van 7.5% povidone-iodine en een alcoholische oplossing met 2% chlorhexidine, gelijkwaardig bevonden: na ontsmetting werd geen bacteriële groei meer gedetecteerd in 74% en 70% van de honden die behandeld werden met respectievelijk

povidone-iodine en chlorhexidine. Uit eerder onderzoek is al gebleken dat volledige asepsie onmogelijk is gezien ongeveer 20% van de huidflora beschermd blijft in de diepere huidlagen. Slechts 4.3% van de honden in deze studie bleken positief voor MRSA (Methicilline Resistente *Stafylococcus aureus*) voor ontsmetting, terwijl geen enkele hond MRSP droeg. Alle MRSA-honden waren negatief na ontsmetting.

Een waterige oplossing met 7.5% povidone-iodine en een alcoholische oplossing met 2% chlorhexidine zijn evenwaardig voor de ontsmetting van het operatieveld.

Ref: Belo et al. Skin asepsis protocols as a preventive measure of surgical site infections in dogs: chlorhexidine-alcohol versus povidone-iodine. BMC Veterinary Research (2018) 14:95

Congressen in 2018:

**BSAVA CONGRESS
BRITISH SMALL ANIMAL VETERINARY ASSOCIATION**
Birmingham (VK)
van 5 tot 8 April

EUROPEAN VETERINARY CONFERENCE VOORJAARSDAGEN
Den Haag (Nederland)
van 11 tot 13 april

NAVDF – NORTH AMERICAN VETERINARY DERMATOLOGY FORUM
Hawaii (USA)
van 1 tot 5 mei

ACVIM FORUM – AMERICAN COLLEGE OF VETERINARY INTERNAL MEDICINE

Seattle (USA)
van 14 tot 16 juni

ISFM FELINE CONGRESS – INTERNATIONAL SOCIETY OF FELINE MEDICINE
Sorrento (Italië)
van 28 juni tot 1 juli

AVMA CONVENTION – AMERICAN VETERINARY MEDICAL ASSOCIATION
Denver (USA)
van 13 tot 17 juli

ECVIM-CA CONGRESS – EUROPEAN COLLEGE OF VETERINARY INTERNAL MEDICINE
Rotterdam (Nederland)
van 6 tot 8 september

ESVN/ECVN ANNUAL SYMPOSIUM – EUROPEAN SOCIETY/ COLLEGE OF VETERINARY NEUROLOGY
Kopenhagen (Denemarken)
van 20 tot 22 september

WSAVA CONGRESS – WORLD SMALL ANIMAL VETERINARY ASSOCIATION
Singapore
van 25 tot 28 september

ESVD-ECVD CONGRESS – EUROPEAN SOCIETY/COLLEGE OF VETERINARY DERMATOLOGY
Dubrovnik (Kroatië)
van 27 tot 29 september

AAFP CONFERENCE – AMERICAN ASSOCIATION OF FELINE PRACTITIONERS
Charlotte (USA)
van 27 tot 30 september

SEVC CONGRESS – SOUTH EUROPEAN VETERINARY CONFERENCE
Madrid (Spanje)
van 18 tot 20 oktober

COLOFON

Hoofdredacteur:
Dr. Jose Mottet
Verantwoordelijke uitgever:
Dr. Jose Mottet, Landbroekweg 1
3700 Tongeren (Belgium)
Dit is een uitgave van:
Vera Icon,
Landbroekweg 1
3700 Tongeren (Belgium)
Abonnementen:
Vera Icon
Landbroekweg
3700 Tongeren (Belgium)
jose.mottet@veraicon.be

V E R A | I C O N

Landbroekweg 1 - 3700 Tongeren (Belgium)
Mobile: +32 (0)468494281
<https://www.veraicon.be>